

Arrest

nr. 251 780 van 29 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
B – 1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2021 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in 2005 als student toe op het Belgische grondgebied en verzeilde sinds 2009 in een illegale verblijfssituatie.

1.2. Verzoeker diende verschillende regularisatie-aanvragen in, maar deze werden afgewezen en er werden hem reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.3. Verzoeker diende op 10 december 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 5 maart 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd op 17 maart 2021 aan verzoeker ter kennis gebracht.

1.5. Eveneens op 17 maart 2021 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel-Hoofdstad/Elsene op 17/03/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: B.(...)

voornaam: Z.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Het loutere feit dat betrokkene in het bezit is van een Marokkaans paspoort (KJ0253934), geldig tot 08.06.2021, is niet voldoende om zich legaal op het grondgebied te bevinden.

Betrokkene verklaart dat hij de chronische ziekte, Khron heeft. Betrokkene diende reeds meerdere procedures in op basis van artikel 9ter. Deze aanvragen werden echter telkens geweigerd. Deze beslissingen werden betekend aan betrokkene, laatstingediende beslissing werd betekend op 17.03.2021. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen of een partner in België te hebben maar wel een sociaal privéleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2005 precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

(Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 30.05.2012, 07.03.2014, 14.11.2016 die hem respectievelijk betekend werden op 12.07.2012, 24.03.2014 en 14.11.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 30.05.2012, 07.03.2014, 14.11.2016 die hem respectievelijk betekend werden op 12.07.2012, 24.03.2014 en 14.11.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet teruggekeerd is naar Marokko omdat hij hier reeds 16 jaar is en ziek werd in België. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Bovendien werd de ziekte die betrokkene aanhaalt reeds grondig onderzocht, zoals hieronder uiteengezet.

Betrokkene verklaart namelijk dat hij de chronische ziekte, Khron heeft. Betrokkene diende reeds meerdere procedures in op basis van artikel 9ter. Deze aanvragen werden echter telkens geweigerd. Deze beslissingen werden betekend aan betrokkene, laatstingediende beslissing werd betekend op 17.03.2021. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 30.05.2012, 07.03.2014, 14.11.2016 die hem respectievelijk betekend werden op 12.07.2012, 24.03.2014 en 14.11.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Marokko.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C.(...) K., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Brussel-Hoofdstad/Elsene, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem (CIV), de betrokkene, B.(...), Z.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem (CIV).

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid:

C.(...) K., gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)

Brussel, 17.03.2021"

1.6. Verzoeker diende op 22 maart 2021 eveneens een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard (gekend onder rolnummer RvV 258 483).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen.

Uit de uiteenzetting van de feiten blijkt, in casu, dat de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk is aangetoond.

Verzoeker werd zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen en derhalve niet effectief kan zijn (RvV arresten nr 100.324 van 29 maart 2013, 100.113 du 28 mars 2013, 99 985 van 27 maart 2013).”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 maart 2021 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem. Omwille van de vasthouding van verzoeker en zijn overbrenging met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. De ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een tweede middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoeker vermeldt hierbij onder andere het volgende:

“(…)

De eiser is ernstig ziekte: hij lijdt aan de ziekte van Krohn.

Hij diende een aanvraag tot verblijf in toepassing van het artikel 9ter van de VW die ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Het werd nooit bestreden beslissing dat de ziekte waarvan de eiser lijdt ernstig is.

De aanvraag werd verworpen omdat de arts-adviseur heeft geoordeeld dat de nodige behandelingen en zorgen in Marokko beschikbaar zouden zijn.

Huidige beslissing wordt betekend dezelfde dag dan de beslissing die de 9ter verwerpt.

De eiser dient, samen met huidig verzoekschrift, een verzoekschrift tot schorsing in UDN tegen de verwerping van de 9ter.

De eiser zal evenals in de wettelijke termijn van 30 dagen, een beroep tot schorsing en nietigverklaring tegen die beslissing.

In een arrest van het Europese Hof van Justitie van 18 december 2014 (C-562/13) CPAS de Louvain-la-Neuve contre Moussa ABDIDA, heeft het Hof beschouwt dat een beroep ingediend voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing in het kader van een medische aanvraag moet een schorsende werking krijgen indien een terugkeer een ernstig risico inhoudt dat de gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert:

“De artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en artikel 14, lid 1, sub b, van die richtlijn moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling:

– die geen schorsende werking toekent aan een beroep dat wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt gelast het grondgebied van een lidstaat te verlaten, wanneer de uitvoering van dat besluit voor die derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, en

– die niet bepaalt dat in de mate van het mogelijke wordt voorzien in de elementaire levensbehoeften van die derdelander teneinde te verzekeren dat de dringende medische zorg en de essentiële behandeling van ziekte daadwerkelijk worden verstrekt tijdens de periode waarin die lidstaat als gevolg van het instellen van dat beroep verplicht is de verwijdering van die derdelander uit te stellen”.

Verzoekende partij beschouwt inderdaad dat een beslissing van verwijdering met vasthouding te nemen, terwijl de eiser nog in de wettelijke termijn zich bevindt om een beroep in te dienen tegen de 9ter, een inmenging in het artikel 3 EVRM en het recht om een effectief rechtsmiddel vormt.

(…)

De eiser krijgt inderdaad niet de opportuniteit om zijn beroep te kunnen indienen en laten beoordelen, indien hij verwijderd zou zijn.

(…)

De indiening van een procedure in UDN tegen de 9ter waarborgt geen effectief rechtsmiddel. In het kader van de procedure, krijgt de eiser niet de mogelijkheid om zijn argumenten te De eiser, die op 17 maart 2021 werd vastgehouden, op 18 maart 2021 naar Vottem werd overgebracht en op 19 maart 2021 een raadsman heeft kunnen vinden om zijn belangen te kunne behartigen heeft, via zijn raadsman, dezelfde dag, op 19 maart 2021, inzag in het administratieve dossier verzocht (stuk 3). De eiser kreeg het AD op 22 maart om 14u35, zodat zij pas een paar uren heeft om kennis te nemen van het hevige dossier, dit te analyseren,...

Het beroep in UDN, binnen een termijn van vijf dagen waaronder pas drie opendagen, is geen effectief rechtsmiddel.”

3.3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 december 2020 een uitgebreide aanvraag indiende om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen (op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet). In deze aanvraag werd aangevoerd dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 5 maart 2021

een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd op 17 maart 2021, nagenoeg gelijktijdig met de thans bestreden verwijderingsmaatregel, aan verzoeker ter kennis gebracht. In de motieven van de thans bestreden beslissing wordt trouwens verwezen naar het feit dat “(b)etrokkene (...) reeds meerdere procedures in(diende) op basis van artikel 9ter” en dat de “laatstingediende beslissing (sic) werd betekend op 17.03.2021”.

3.3.3. In zijn middel stelt verzoeker in wezen dat de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), de thans bestreden beslissing, hem *de facto* een doeltreffende voorziening in rechte ontnemt met betrekking tot zijn medische problematiek, die een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM (artikel 4 van het Handvest) kan impliceren, waarbij zij doelt op een verzoekschrift tot gewone schorsing en nietigverklaring dat binnen een termijn van 30 dagen moet worden ingediend.

Ter terechtzitting verduidelijkt de aanwezige raadvrouw dat haar cliënt door toedoen van de bestreden beslissing op 17 maart 2021 van Brussel naar Vottem werd overgebracht, dat zij slechts 3 werkdagen (20 en 21 maart 2021 zijn weekend-dagen) ter beschikking had om twee verzoekschriften in uiterst dringende noodzakelijkheid voor te bereiden en dat zij niet bij machte was geweest een afschrift van het administratief dossier te bekomen waardoor zij de informatie niet kon raadplegen waarop de beslissing inzake de medische regularisatie-aanvraag was gestoeld. Bovendien beklaagt de raadvrouw zich over het feit dat de verwijderingsmaatregel in de Nederlandse taal werd opgesteld, terwijl de beslissing waarbij de medische regularisatie-aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, in het Frans werd opgesteld.

3.3.4. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker er, ondanks alle praktische problemen, wel degelijk in geslaagd is een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard (zie punt 1.6, zaak gekend onder rolnummer RvV 258 483; Verzoekschrift, bijlage 3).

3.3.5. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dan ook als volgt op de kritiek van verzoekster:

“Verzoekende partij stelt dat de thans bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij de opportuniteit van een beroep tegen de beslissing inzake de 9ter-aanvraag niet kan beoordelen, laat staan indienen. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de beroepsprocedure waarnaar verzoekster verwijst geen schorsende werking heeft en dat, in iedere hypothese, verzoekende partij wel degelijk een rechtsmiddel ontwikkeld heeft tegen de beslissing van 05.03.2021 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Verzoekende partij heeft dan ook geen belang met dit onderdeel van het middel.”

3.3.6. Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van verzoeker dat zij kort vóór de terechtzitting kennis had kunnen nemen van de exceptie van niet-ontvankelijkheid die door de verwerende partij werd opgeworpen in de zaak met rolnummer RvV 258 483. De raadvrouw stelt dat zij door toedoen van deze exceptie, en rekening houdend met het standpunt van de Raad in zijn arrest van 24 juni 2020 (RvV 24 juni 2020, nr. 237 408 AV), wel degelijk belang behoudt bij haar middel. Volgens de raadvrouw riskeert verzoeker immers dat de beslissing betreffende de medische regularisatie-aanvraag niet zou worden onderzocht.

3.3.7. De raadsman van de verwerende partij reageert hierop ter terechtzitting door te verwijzen naar de mogelijkheid om op grond van artikel 39/82, §3 *juncto* artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen en naderhand de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing te vragen, waarbij wél een onderzoek zou plaatsvinden.

3.3.8. De Raad stipt evenwel aan dat de verwerende partij bij haar reactie ter terechtzitting uit het oog verliest dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel *in casu* van bij aanvang “*imminent*” is, waardoor verzoeker niet de ruimte werd geboden om eerst een vordering tot gewone schorsing in te dienen tegen de beslissing inzake de medische regularisatie-aanvraag en de Raad naderhand conform artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet te verzoeken via voorlopige maatregelen “*de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing*” zo snel mogelijk te behandelen.

3.3.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 47 van het Handvest betreft het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Dit artikel uit het Handvest is een veruitwendiging van het verdedigingsbeginsel en bepaalt het volgende:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

3.3.10. De thans bestreden beslissing vormt een ‘terugkeerbesluit’, gecombineerd met een maatregel tot ‘verwijdering’ in de zin van artikel 3.4 en 3.5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Bijgevolg geeft de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) uitvoering aan het Unierecht.

Uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie volgt dat de in de rechtsorde van de Unie gewaarborgde grondrechten toepassing kunnen vinden in alle situaties die door het Unierecht worden beheerst en dat wanneer het Unierecht toepasselijk is, dit impliceert dat de door het Handvest gewaarborgde grondrechten toepassing vinden (zie in die zin HvJ 26 februari 2013, *Åkerberg Fransson*, nr. C-617/10, §§19-21; HvJ 26 september 2013, *Texdata Software*, nr. C-418/11, §§ 72-73). Het recht op een jurisdictionele controle is bovendien de uitdrukking van een algemeen rechtsbeginsel dat behoort tot de gemeenschappelijke grondwettelijke tradities van de lidstaten dat bijgevolg als een algemeen beginsel van Unierecht kan worden beschouwd (cf. HvJ 15 mei 1986, *Johnston*, nr. C-222/84).

De rechtspraak van het Hof van Justitie leert ook dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte uit artikel 47 van het Handvest in bepaalde gevallen vereist dat de rechtsonderhorige, die een beroep instelt tegen een hem opgelegde maatregel tevens in staat moet worden gesteld om op te komen tegen een andere beslissing die aan de maatregel voorafgaat. De nationale rechter moet in dergelijke gevallen de wettigheid kunnen onderzoeken van de voorafgaandelijke beslissing om aan de vereisten van artikel 47 van het Handvest te voldoen, zelfs indien deze beslissing zelf niet onder het Unierecht ressorteert (zie HvJ 16 mei 2017, *Berlitz*, nr. C-682/15 (GK), §§ 50-59).

Daargelaten de vraag of de bepalingen van de vreemdelingenwet verzoeker de mogelijkheid bieden op nuttige wijze zijn bezwaren naar voor te brengen tegen de beslissing inzake de medische regularisatie-aanvraag, moet de thans bestreden beslissing Raad minstens toelaten de wettigheid van deze beslissing te toetsen in een daartoe geëigende procedure.

3.3.11. De thans bestreden beslissing heeft tot gevolg heeft dat verzoeker wordt vastgehouden en dat zijn verwijdering imminent is. De Raad dient zich bijgevolg conform artikel 39/82, §4, vijfde lid van de vreemdelingenwet uit te spreken binnen een beperkte termijn over de eventuele schorsing ervan.

In casu impliceert het vrijwaren van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte uit artikel 47 van het Handvest dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden verwijderingsmaatregel zich opdringt teneinde een de Raad toe te laten zich uit te spreken over de vordering die gericht is tegen de beslissing betreffende de medische regularisatie-aanvraag.

De bestreden beslissing staat op gespannen voet met verzoekers recht op een doeltreffende voorziening in rechte zoals voorzien in artikel 47 van het Handvest.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De uitvoering van de bestreden beslissing zal een moeilijk en ernstig te herstellen nadeel tot gevolg hebben voor eisende partij.

De uitvoering van de bestreden beslissing zou een schending van het artikelen 3 en 13 EVRM als verzoeker naar haar land van herkomst zou moeten terugkeren.

De eiser is inderdaad ernstig ziekte en de bestreden beslissing belemmert hem om een daadwerkelijk beroep in te dienen tegen de beslissing die hem op 17 maart 2021 werd betekend.

Het is dan ook duidelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan eisende partij een onmiskenbaar ernstig nadeel die moeilijk te herstellen is, zal berokkenen.

In deze omstandigheden moet het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als bewezen worden beschouwd.”

3.4.2.2. Verzoeker verbindt zijn nadeel aan zijn recht om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing betreffende zijn medische regularisatie-aanvraag die op 17 maart 2021 werd betekend.

3.4.2.3. Uit de bespreking van het middel is gebleken dat het middel, gestoeld op de schending van artikel 47 van het Handvest, gegrond werd bevonden, waardoor er *in casu* sprake lijkt te zijn van een evident nadeel zoals hierboven omschreven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

F. TAMBORIJN